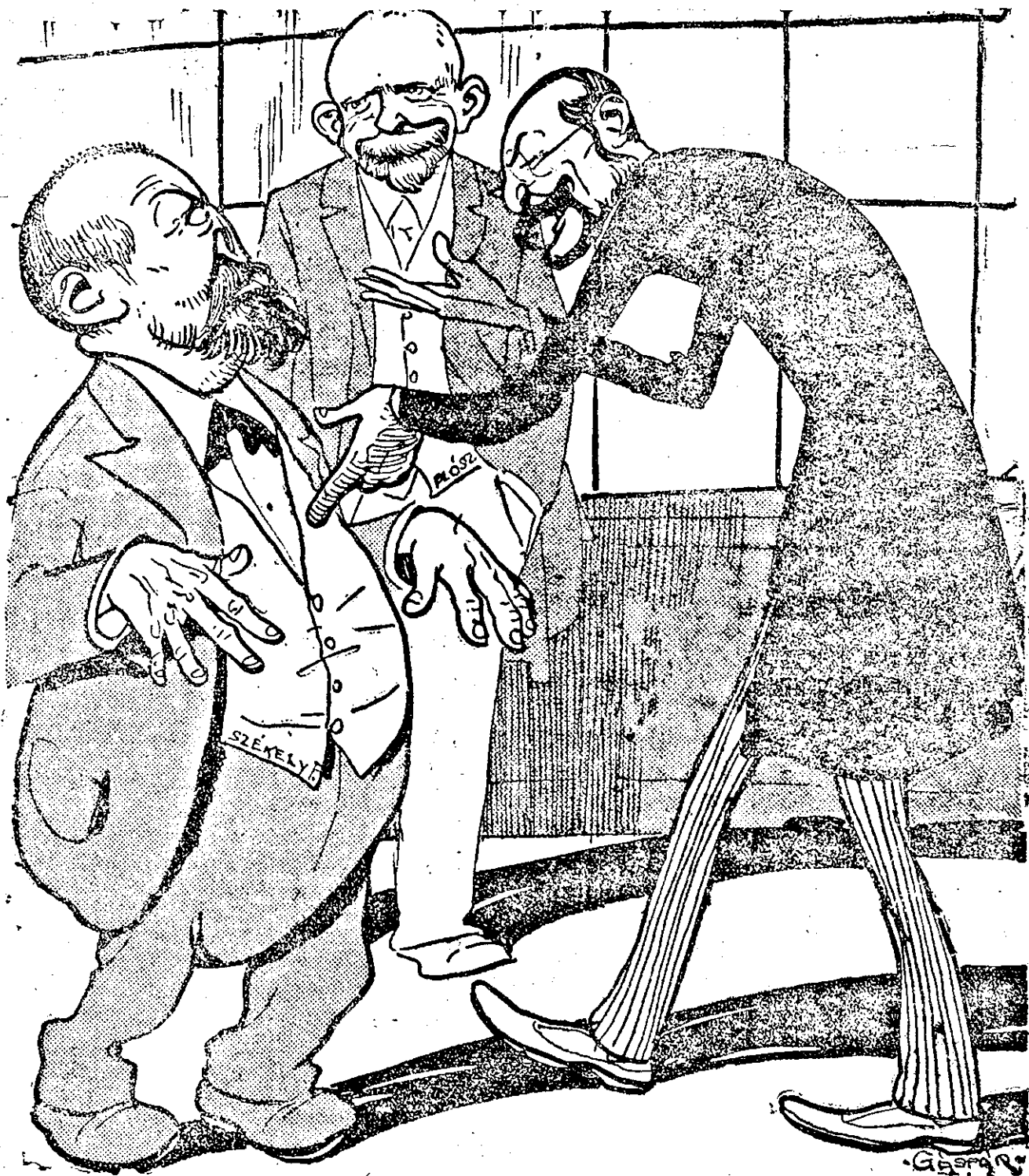

Cînd sluga nu'și pune lăcat pe gură.

TISZA către ministrul SZÉKELY: Vád că ți-s'a urit de sluj vi i drepturi pentru popor și
vot universal, apoi să știi că ușa îți este deschisă. Uite, (arată spre Plh. sezuți rami ne gol.

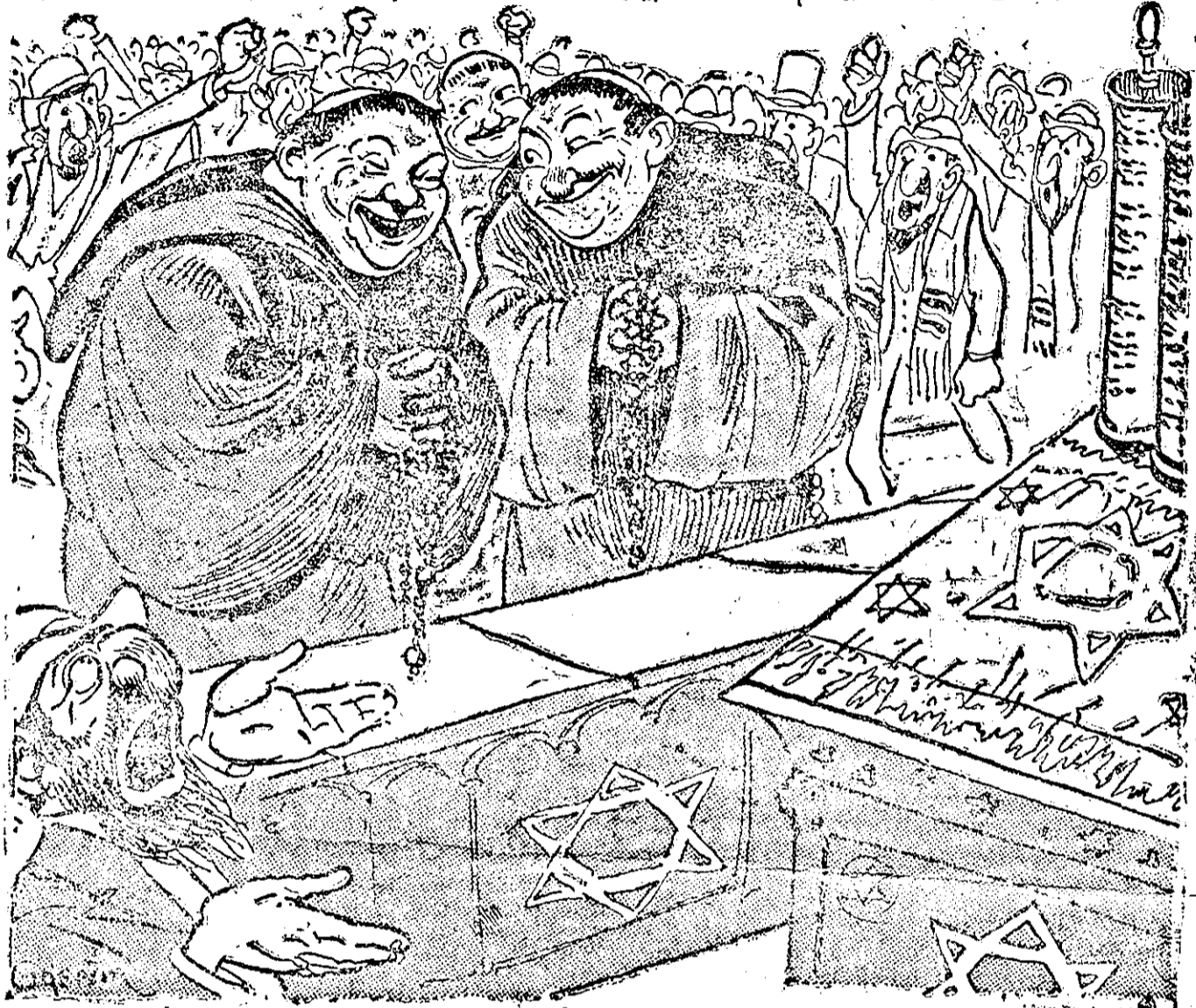
182588

„Banii n'au miros”...

(Banherul milionar Tausig din Viena a testat suma de 300 de mii coroane ordului mizerilor, dacă în ziua

morții lui vor merge în sinagoga o-vreiască să zică rugăciuni pentru min-tuirea sufletului său. Și «fratiii iau

tras pe sfoară pe ovrei căci în ziua aceea s'au înliințat la templu și au în-ceput să zică rugăciuni).

— Ce caută aici obraznicii ăștia de călugări? întrebă jidanii 'nfuriați.
— Pentru cei greșiți ne rugăm, (și la dreapta câte-un ban punem) răspund călugării 'ngîmfați.

I-a spus.

- Măi, Ioane să-mi aduci paltonul astăseară.
- Da, să trăiți don'le laitmăm.
- Și dacă va ploua cum îl vei aduce?
- Apoi mă rog don'le laitmăm, cu căptu-șeala din afară.
- Și pentru ce?
- Pentru-că și așa-i ruptă...

Conferința învățătorilor din Arad.

— După notițele stenografice ale Cucului. —

(Urmare și — huia.)

După acestea a urmat dizertația — prelegere practică botezată de cumătrul său loșca Moldovan pe numele: „Fonomimica în noua sa fază”, sau pe românește: „Nicolita se joacă cu mamă-sa de-a mulsul vacilor”. Cumătrul lui Nicolita, fratele loșca Moldovan, a vroit să ne arate, că Nicolita lui, cu grumazii de gîscă făcuți pe tablă de cite un metru lungime, cu gușa drept subț barbă, (ca la gușatele noastre din Gușata,) mai curînd va învăța cetit-scrisul, de cît „Văsălică păr sburlit” — cu țu-țuratele.

Sau cu alte cuvinte: loșca a vrut să arate, că e mai mare meșter în fonomimică de cît colegul Popovici. Creadă cine ce vrea.

Destul că loșca, vorbind despre fonomimică a ajuns pînă la Avram în Raiu

și se mira cum și acesta (moș Avram) vorbea cu sărintocul Lazar tot după metoda fonomimic. Și acuș-acuș era să-l creadă toată conferința (pe loșca), dacă nu venea momentan, pe telegraful fără sîrmă, la adresa Cucului, următoarea telegramă:

Raiu, coada anului 1910.

Redacția Cucului Arad.

Protestez cu toată puterea bătrînețelor în contra lui Moldovan, care susține în conferință, că eu ași vorbi cu prietenul meu Sărintocul Lazar după metoda lui: „fono-desemno-mimico-Gabel-früstök.” Eu nu știu ce-s bazaconiile acelea.

Iar pentru vătămarea ce mi-a adus, să-i spui, dragă Cucule: că nici cînd nu va intra în „sînurile mele” — ci poate într'ale lui Ignat (cel cu mascarii.)

Moș Avraam,

Tată a multor neamuri.

După această telegramă, iubitul nostru Mitru Căpruță, mai netezindu-și simpatica bărbuță

a constatat, că, zău, metoda aceasta e bun pentru comediași, pentru-că noi Rămâni și așa, dînd mai mult napoi decît înainte: nu ne pricepem la el și nu-i de capul nostru; bine a zis moș Avram!

Dar fratele Ioșca a dat zor înainte cu Nicolîța lui și din lecția în lecția ne-a luminat mult mai la întunec decît colegul G. Popovici.

La lecțiunea 1. Nicolîța a căpătat dela mamă-sa o »turtă coaptă« (la soare?...) și s'a minunat mult de ea strigînd voios: il... il... a!.. a! — Care va să zică, Nicolîța lui Ioșca, mîncînd turtă, a învățat dintr'odată literile i—a! Și astfel a trecut ușor peste năcazul de a fi numit — măgar! La lecția a 2-a, Nicolîța mai cere dela mămă-sa o turtă. Dar mămă-sa îl plesnește peste obraz de-i scoate în față o turtă roșie de o palmă cu cinci degete! zicîndu-i: »Na! neplinule!«

Nicolîța, surprins prea neplăcut de aceasta turtă, a început a urla cu lupul: »u!.. u!.. u!.. u!..«

No, dară. Apoi mai zică cineva, că nu se pot copiii ușor învăța a ceti și scrie, cu metoda fonomimic.

Dar al dracului de isteț a putut fi și dascălul, care a iscodit acest ciudat metod.

Unul țutură pe »Văsălie pâr sburlit« pînă-i sar schintei din ochi, — celalalt trage la »turte« pe fața lui Nicolîța pînă-i tremură fălcile: și legea, care oprește pedepsele corporale, n'are nici un vot de amestec, pentru-că aici poți bate copiii pe plac: după metoda fonomimic! La litera O Nicolîța sparge un ou, pentru care iarăși capătă o bătaie, de plătește pe zece ouă! — La litera m Nicolîța trage vițelul dela țîță, ca să poată mămăsa mulge. Vaca mugînd după vițel m... mu... m. — dă cu cornul și lovește pe Nicolîța drept în coastă, resturnîndu-l pînă la ușă! — Așa merge după metoda fonomimic!

Și așa mereu, mereu, din literă în literă, iubitul nostru Dr. Ioșca Moldovan a ajuns cu Nicolîța la litera b. — Aici adevărat mama lui Nicolîța a făcut pe seama lui Ioșca brînză, — că foarte-i place brînză (lui Ioșca — nu lui Nicolîța.) Poftă bună!

După cină, sătul de brînză, Ioșca a ajuns cu Nicolîța la cea de pe urmă literă, la: f. — Ca să-i desvolte litera aceasta, după metoda fonomimic, l'a pus pe Nicolîța să sufle în lumină. Iar Nicolîța făcînd un fi!.. Stînsese lumina și ne trezirăm într'un întunec fonomimic — beznă!

Dirlea, învățător la seminar, orbecînd prin întunecul fonomimic remas de Ioșca, zice ca să primim cu toții (și cu totoaicele), și se încerce fie-cine a căuta, prin întunecul lui Ioșca, pînă va da de: ușă.

Bine, zice și Dr. Mitrea Bărbuță lînsă, dar fac atent pe fie-cine, să fie tare precant: ca căutînd după ușă cu mîinile întinse, cum fac eu acum: »închide ochii și căutînd cu mîinile întinse după ușă — dă cu nasu de cuptor.» O... O!.. fireai al dracului, dăpoi că tu ești cuptor — nu ușă!.. (Cătră Ioșca).

— Vezi, că și din cuptor poți scoate pe o! —

De astfel, el (Căpnița) și fără întunecul fonomimic a lui Ioșca, iese cu copiii — în patru săptămîni la lumina cea adevărată!

Ar mai fi fost și alte multe lucruri frumoase, dacă nu venia simpaticul nostru Valerică cronicul diecezan, să ne spuie, că banchetu-i gata. Cînd auziră aceasta, toți o luară, cătră ușă — ca lupul Codită, peste bănci, cînd a văzut că se apropie caprele de pădure!

Banchetul a fost bun, dar la fine chelnerul încă și-a făcut socotelile după a lui fonomimică, la care noi nu ne-am priceput!

Să ne fie de bine!

Cucu.

Cursa leului.

(Cu patru ilustrații.)

I.

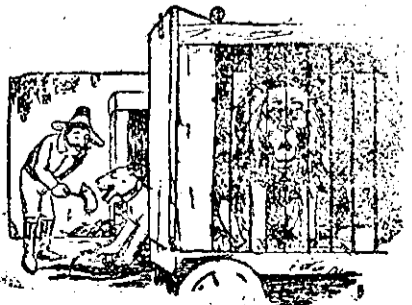
II.

III.

VI.

Cîntare din străinătate.

Plecînd eu din țara mea,
Cu dor și inimă rea,
Cu jele și intristat,
Am eșit din al meu sat,
Părinții or lăcrămat,
Și or crezut vorbe de glume
Că no merge Iota în lume,
Cînd de acasă am plecat,
Și soția s'o întristat,
Și plîngînd o am lăsat.
Că m'am pus la grea încercare,
Că m'am pus la grea încercare,
Dar avînd inimă tare,
Lăsînd în jale pe toți,
Să lași casă și soție,
Și copil mic în moșie,
Și pe cît timp nu se știe.
Poate așa a fost ursita,
Și plecînd spre America;
Și-am plecat îngîndurat,
Salutări din sat mi-am luat,
Dela toți m'am depărtat.
Cînd pe tren eu că m'am pus,
Dor și jale m'o ajuns,
Gîndind ce-o mai fi să fie,
Prin a mea călătorie.
Și gîndind la Dumnezeu,
S'o alinat sufletul meu,
Trenul merge cu iuteală,
Și m'o scos din a mea țară,
Și trecînd prin țări streine,
În durere și suspine,
Și nu poți vorbi cu nime.
Pleacă oameni străinați,
Și din lume adunați.
Și trecînd prin țări și mări
În primejdii și încercări
Cînd la apă am ajuns,
Multe gînduri m'or cuprîns,
Pe vapor mare minune,
Stau patru mii de persoane,
Merge vaporul plutînd,
În toate lăturile clătînd,
Și pe oameni bolnăvind.
Că betesugul de mare,
Pune pe mulți la perzare,
Pleacă omul întristat,
Că acas multe-o lăsat,
Dar dacă ți-asa ursit
Ai și multe de pătit.
Toate au să se împlinescă,
Cu voia Dumnezeiască.
Pe vapor stînd zile zece,
Cu dor și inimă rece.
Și la New-York ne-am dat jos,
Și la vizită ne-au dus,
De are vre-unu vr'o vină,
De aci napoi îl mîină,
Și inima în om suspînă,
Și în Cleveland, sosînd
Și la lucru agonisînd
Lipsurile a împăca
Cînd n'apoi ne-om înturna,
Cu toții ne-om bucura,
Lui Dumnezeu ne-om ruga,

Dar nu-i cum gîndește omul,
 Numai cum voiește Domnul,
 Omul nu poate să știe,
 Moartea unde o să-i vie,
 Dar merg vameni îngrijați,
 Că zi pe zi sunt certăți.
 Unii merg de întristare,
 Că au pe cap multă dare,
 Dar alții de supărare,
 Supărare, voie rea,
 S'apuz la înima mea.
 Să merg în America.
 Că pe-a lumii dușmănie,
 Tot rău voiește să-ți fie,
 Ori și cum în lume-i face,
 Tot la dușmani nu le place,
 Că și dacă le faci bine,
 Vorbesc tot de rău de tine,
 Dacă începi vorbe cu rău,
 Te blastămă foarte greu,
 Dar Dumnezeu știe bine,
 Ce inimă bate în tine.
 Și scriptura așa spune,
 Ce ți-i scris pătești în lume.
 Dar nesățioasa grijă,
 Face în lume multă dirjă,
 Unde grija îndirjește,
 Acolo știința lipsește.
 Toate sunt, știință nu-i,
 Asta-i lucru dracului,
 Dar știința are putere,
 La nevoi și la durere.
 Pătești multe și de toate,
 De împlinit știința le poate.
 Dară în străinătate
 De știință s'avem parte.
 Cetind la cărți și la foi,
 Mare folos pentru noi,
 Că ne dă învățătură,
 Și ști ce să scoți din gură.
 Că cetind găsești de toate,
 Care sunt de folos foarte,
 Și inima în piept se zbate.
 Și aicea cît am sta,
 Și înapoi ne-am înturna.

Ioța Bacova,
 Toracul-Mare.

I-a dat să înțeleagă.

— Doamnă, eu te iubesc!
 — Atunci, d-ta ești om fericit!
 — Cum să înțeleg aceasta?
 — Așa, că d-ta ai deja pe cine să
 iubești. Eu însă n'am!

Din vorbirile lui Dr. Novac carte cetire.

Un cuvînt rostit în comitetul paro-
 chial din Peșca. —

Onorace Comitet!

Cele zice Barbu, sunt tare frumoase,
 dacă ne-am cumpăta așa ca planurile
 să fie cumpătate cu 41 de mii, o edifi-
 caț în fundu satului de cătră Semlec,
 avem noi garanță, că cu 41 de mii în
 jos vom putea edifica instrumentele și
 toate le vom putea face precum-că să
 nu fim vegzitați din partea comitatului
 a inspectorului regesc Edificiul acela l'a
 aflat destul de tare și profundătura edi-
 ficiul acela și suntem în stare să apro-
 fundăm noi pe Domnul îngeleri pentru
 toato lucrurile aștea tăt personalități
 vorbesc (întrerupt de popa Barbu) încă
 nu m'am sfîrșit cuvîntu la prepunerile
 ce vreu se fac proșcăm pe tăți. Veți face
 edificiriile comuna face spese plan și
 enorme spese din punct de economizare
 fac observările mele.

Fabricantul cu inimă bună.

— Mi se rupe inima de durere, văzînd
 mare a muncitor.

— Atunci să le dai de lucru în fabrica
 dumitale.

— Cum crezi așa ceva. Atunci cum
 voi putea eu scărița plata celor din fa-
 brică, dacă îi bag în lucru, pe cei fără
 pîine!

Nădejde strâmbă.

— Ce crezi, îmi va da Dumnezeu
 fata de soție?

— Te cunoaște?

— Nu cred!

— Atunci poți avea speranța!

Bate șeaua.

— Bunică dragă! Vin cătanele!
 — Multe?
 — Baremi trei cutii (șcătule)!

Ghicitoare.

I.

O damă frumuseică
 Merge la biserică

Unde-i?

II.

Unde-i păzitorul
 Intreabă săpătorul!

Căutați-l!

Redactor responsabil: P. AGURE.

AGENȚI

și comisionari pentru articlii en g
 cari sunt în circulație se primesc în
 locul cu proviziune mare. Trimiteti
 dresa pe o cartă postală la firma Jak
 König, Viena VII/3. Postamt 63.

Nu-ți drag, nu ți-am plăcut,
Căci altă mîndră ai avut
Cu care-te țini de mult.
Poate și acum te țini
De la mine nu mai vini!

*

Badea ce mi-a dat guriță,
Umblă seara pe uliță
Cu mustata resucită
Și cu gura de dor friptă.
Suce'ți mustata frumos,
Badea meu cel drăgostos,
Dar să nu fi mănios,
Că mânia dintr'o seară
Și așa nu ține o vară!

Un Belintan.

— Cine a fost tinerelul cela cu care
ai umblat pe stradă.
— Frățiorul meu!
— Spuse-și par'că că n'ai pe nimeni
în lume?
— Tocmai de aceea mi-am căutat u-
nul.

Chira.

Din vad din Brăilă
Mai de jos de schilă
Mi-se încarcă, încarcă
Cu șase sandale
Cinci corăbioare
Numai fir și ibrișin,
Festav de cel bun,
Sculuri de mătase
De marfă drăgoasă,
De femee iubeață;
Dar cine le încarcă?
Harapul cel buzat
Dela Beligrad
Mult e negru și ciudat
Cu solzi după cap
Tot ca ai mari de crap
El cînd mai încarcă
Cu buti butlăgele
Și sunt mai mici
O sută și cinci.
Vin cine-l scoate?
Chira chira lină
Dare din grădină
Frumușică zîna
Tinără copilă
Noastră străbună
Noastră bună
Cu față ș'o mumă.
Harapul că-mi grăia:
O chiro lino

Ia-mă tu pă mine
Că mult ți o fi bine.
Așternutul tău
Fir și ibrișin
Postav de cel bun,
Căpățiiul tău
Parale mărunte
Că la mine-s multe,
Invelișul tău
Galbeni auriti
Că la mine-s mulți.
Dar Chira că-mi grăia:
Dur, harape dur
Că eu te-oi lua
Și tu că mă-i duce
În țara hărăpească
Ele m'or vedea
Surorile tale
Cumnatele mele.
Unde harap s'a văzut
Și s'a pomenit
Harăpoaică albă și harap negru.
Harapu auzia
Mult vin că-mi scotea
Pînă Chira se îmbăta
Și el că mi-o lua
În caic că mi-o punea.
Pe Dunăre pornea.
Pe Dunăre în jos,
Mergea cu folos.
Caicul îmi sărea
Mai ici mai colea
Cît minăstirea.
Harapul ce-mi făcea?
Caicul îmi oprea
Pe la mez de noapte
Cînd urma pe toate
Cu sudori de moarte.
Și ei cînd soseau tot frații Chirei
Hoți al Brăilei,
Șerpi ai Dunărei,
În caic se punea,
După harap că pornea
Pe Harap mi-l sosea
Și el ocolea
Înainte-mi trecea
Și înapoi se întorcea.
Cel mai mic Marin
Paloș din teacă trăgea
În cîrmă că-mi isbea
Caii virteja
Caicu lor trăgea
Lîngă Chira că-mi venia.
Chiro, chiro lino
Frumușică zîna
Tinără copilă
A noastră surioară bună,
Din și Constantin
De plete o lua
În caicu lor o punea
Și ei că-mi pornea
Pe Dunăre în jos
Mergea de folos
Acasă că mi-ajungea
Din poartă că-mi striga
Deschide mamă poarta
Să-mi bag hasnaua
Și toată puterea.
Chira că-mi răspunde:
Alei Dine Constantine,
Eu că nu poci,
Că eu sunt legată
Cu plete din cap,
În stîlp de catarg
Jos la uturag
Pe Chira a luat
Harapul ăl buzat.

BIBLIOTECA
MUNICIPALA
ARAD

Lăudan Viteazul.

Înălțatul împărat
Veste rea a căpătat,
Turcii 'n țeară c'au intrat
Și împăratul carte scrise
Și deloc o și trimisă
La Maiorul Panciovii
Pe cel țierm al Dunării.
Carte albă, scrisă neagră,
Panciova — ca să se spargă.
Domnii toți să adună,
Pînă ei să sfătuia,
Maiorul din Panciova
Jos pe Dunăre privea
Și o teleagă el zărea,
Dela Tieligrad venia
Teleagă cu două roate
Alergînd pe cît se poate.
Cînd teliga ajungea
Un păgin cărți aducea.
Domnii cărțile cetea:
Panciova să se predea
De vrea casele să-i steie.
Nici minutul nu trecea
Pîn' și Lăudan ajungea
Cu o carte împărătească,
Panciova s'o prăpădească.
Și el cartea o cetea
Și'n carte așa suna:
Să-mi răspunzi curînd Lăudan,
Ori nu săptămînă, mîne,
Cam de cînd cărți ai primit
Și porunca n'ai plinit.
Panciova ca să se spargă,
Să rămînă lumea largă.

Lăudan cartea o 'nchidea
Și la tunari semn dedea
Și la repaus nu să da
Pînă Panciova o sfărma.
Arde focul, merge bulgăr,
Dunări-ai mare de fulger,
Panciovenii 'nfiorați
Și de moarte înfricați.
Unii juguri înjuga
Și blăgile 'și încărca,
Alții toate le lăsa
Ca să scăpe, ei fugea
Țipet, vaet răsunînd,
Panciovenii trămurînd.
Lăudan Panciova o spărgea,
La Alibunari pleca
Și'n mijloc de Alibunari
Urducă dobele mari
Și de aicea el pornea
La Palanca să 'ndruma.
Din Palanca la Boșniag
Cu voinicii în șireag.

Atunci Lăudan mai stătea,
Carte lungă el scria
Și 'n Serbia o trimitea.
Viteazul cel din Bănat
La Pașia cel din Belgrad
Ii scriea tot latinește,
Ca deloc să-ise aplece,
Pînă ce la el n'a trece.
Dară Pașia răspundea:
— »Eu atunci moi apleca
Și cetate mi-oi prăda,
Cînd mi-s'o aprinde mie
Cîrpa 'n tașca de mintie!
Lăudan foarte să minia,
La Boșioveți trimetea
Nește tunuri bibolești

Hristea N. Tapu.

Peșteră de la Arad

Numai vre-o șezzeci
 Și aduse moș Lăudan
 Și potinteul »Scirban.«
 Ca un bălaur de cumplit
 Și de cînd nu e slobozit,
 Au roșit și ruginit.
 — Moș Lăudan atunci grăi:
 »Pe Scirban de l' veți trîcni
 De un-deget și jumătate,
 Bate tocmai în cetate!
 Potinteul se 'ntorcea,
 Angeliriul îl chitea.
 După ochian îl mai ținta
 Și i da foc de l' slobozia.
 Noauă bule. de tuna,
 Alte noauă le fărma.
 Și Belgradul îl spârgea.
 Cît putură de-a intra
 Noauă cară alătura.
 Și Lăudan să apuca,
 Puncte pe Dunăre arunca,
 Una pentru de intrat,
 Alta pentru reînturnat.
 În cetate cînd intra,

Pași 'a pe Lăudan mîna,
 Ca să treacă peste un pod,
 Dar Lăudan nu e nărod
 Să se ducă în potop,
 Că Scirban cel încrezut
 Drum de intrare ia făcut.
 Pași'a mi-se 'nfiora
 Și un clentași (bombă) înferbîntă
 Și 'n Lăudan îl îndreptă.
 Pe Lăudan nu l' nimeri,
 Dară calu-i sodomi.
 Trei picioare îi scrinti.
 Trei voinici să aruncară,
 Pe Lăudan îl apucară
 Pe alt cal îl așezară
 Și el în frunte ca un leu
 Bate p' alianul seu.
 Lăudan pe turci ia învins,
 Și Belgradul a cuprins.
 »Luna« lor e 'ntunecime,
 »Crucea« iară e 'n mărire.
 Turcul zace sfărîmat,
 Căci creștinii s'au luptat.

Petru Crina Damaschin.

Că de-oi muri mort oi fi
 La mini nime n'o veni:
 Să mă vadă că ce sunt,
 Numai oase și pămînt.
 Pe mini crește iarbă verde,
 Nime 'n lume nu mă vede.
 Nime nu vine să vadă,
 Poate mîndruța mea dragă.

*

Mîndruța mea dintr'alt sat
 Nu ghindi că te-am lăsat,
 Că nu-s trestie pe baltă
 Să te las eu dintr'odată;
 Și nu sunt cărbune ars
 Te-am iubit și să te las.
 Tu ești floare de bujor
 Și nu te las pînă mor,
 Pînă oi fi, pînă oi trăi
 Pe tine tot te-oi iubi.
 Iar cînd eu că oi muri,
 Alt drăguț tu ții găsi.
 Și cînd că m'or îngropa,
 Tu pe mine mi uita,
 Alt drăguț ții căpăta,
 Dar ca mine nu-ți afla,
 Ca să-ți placă mîndră bine,
 Prăcum ți-a plăcut de mine!

Trimisă de Simeon M.
 din Uzdin.

Hora țărănilor.

Ghindește mîndră ghindește
 Mai odată mă iubește;
 Ghindește și mă primește,
 Că tu șei cum să iubește.
 Primești-mă ca să vin
 Și amînduoi să ne iubim!
 Să te iubăsc voinicește,
 Nu ca atunci copilărește,
 Că atunci nam știut nimic,
 Cum îi treaba la iubit.

*

Adă Doamne vara 'n pace
 Să văd griul cum să coace,
 Să văd ficiorii cosînd,
 Nevestele polonînd,
 Să văd și pe mîndra mea,
 Că m'o prins dorul de ia.

*

Mindra mia, care mi dragă,
 Cînd șad lingă ia mă 'ntreabă:
 De ce port cămasă neagră?
 Ori mi nevasta beteagă?...
 Nui beteagă ci îi nebună,
 Nu-o spălat cămași de-o lună!

Le-o spăla
 Cînd-o 'ngheța,
 Le-o incinge
 Cînd o ninge,
 Le-o usca
 Cînd o ploia,
 Le-o ruri
 Cînd o murii!

*

Toată lumea-i rea cu mine,
 Numai Dumnezeu e bine;
 Toată lumea mă urește,
 Numai mindra mă iubește.
 Nu-mi pasă mie de nime,
 Cînd trăesc cu mindra bine.
 Lasă lumea mă urască,
 Numai mindra mă iubească!

*

D'asa mi vine une-ori
 Să beau otravă să mor.
 Iară stau și mă ghindesc
 Ba ce să mă otrăvesc,
 Mai bine e să trăesc
 Cu mindra să mă iubesc.

Ghicitoare.

I.

Sărmanul bărbat stă îngîndurat
 Chiar acum nevastă-sa o palmă i-a
 Căut

II.

Mama-i desperată
 Că nu știe unde-i hoinara de fată.

Căut

Redactor responsabil: FAGU